

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΟΦ

Η ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

ΟΡΩΣ και σήμερα, κατά τον πέμπτο αιώνα, ο ήλιος έβγανε κάθε πρωί και βασιλευε κάθε βράδυ. Την αγωγή, όταν η πρώτη αχτίτες έλλαξαν φύλλατα με τη θροσά, η γή ησυχάζε και τολιγόταν με τα πένθημα σκατάδια. Κάθε νύχτα και κάθε μέρα έμοιαζαν με την άλλη.

Κάθε τόσο μόνο ένα σύννεφο σκέπαζε τον ορίζοντα κι' ο κερσανός τότε μοιγυριζε η ένα άστρην έπεφτε, σχηματίζοντας μια λαμπρή γοασηή από στεφάνια. Έπίσης καμιά φορά ένας καλόγερος έτρεξε κατάλομος και διηγούταν στους αδελφούς του ότι είχε διη μια τυχρη κοντά στο μοναστήρι. Κι' αυτά ήσαν όλα. Κατά τα άλλα, όλες η μέρες κι' όλες η νύχτες έμοιαζαν καταληρητικά μεταξύ τους.

Οι καλόγεροι δούλευαν και προσεργόνονταν. Ὁ ηρώμενος των έπαζε στο άρμόνιο, συνέθετε μουσική κι' έγραφε λατινικούς στίχους. Αίτός ο έπέροτος γέρος είχε ένα θαυμάσιο χάρισμα από το Θεό: Έπαζε στο άρμόνιο με μια τεχνή τόσο υπεγάλη, που κι' αυτοί οι γέροι μοναχοί, τόν ποιοίν, άπ' τα γεράματα, η άνοχη ήταν εξασθενημένη, δέν μπορούσαν να σερρατήσουν τα δάκρυά τους, όταν οι ήχοι της μουσικής, βγαίνοντας άπ' το κελλί του, έφταναν ως αυτούς.

Γιά ότι κι' άν μιλούσε ο ηρώμενος, και για τα πιο συνθημαμένα άκόνα πράγματα—για τα ποτήρια, για τα ζώα η για τη θάλασσα—δέν μπορούσε να τον άκουση κανείς, χωρίς να γελήσει η να κλάρη. Φανόταν ότι χορδές, όμοιες με το άρμόνιο του, άντηγοούσαν μέσα στην ψυχή του.

Λαζάδες χρόνια περνούσαν έτσι. Η ήμερες και η νύχτες έμοιαζαν πάντοτε. Έκτός από τα ποτήρια και τ' άγρια ζώα, κανένα άλλο ζωντανό πλάσμα δέν φανόταν ποτέ κοντά στο μοναστήρι. Το πιο κοντινό χωριό ήταν μακριά, και, για να φτάση κανείς σ' αυτό, χρειάζονταν να διασχίση με τα πόδια μέσ' στην έρημη καμιά έκατοστη βέρσταια. Οι μόνια που άπορεύονταν να περάσουν αυτό το διάστημα ήσαν οι άνθρωποι που, περιφρονώντας τα καλά της ζωής τους, την πετούσαν πίσω τους και απέρρεγαν στο μοναστήρι, σαν μέσα σ' ένα τάφο.

Φαντάζεστε λοιπόν την έπιληξή των καλογορών, όταν, μια νύχτα, τους χτύπησε την πόρτα ένας κάτοικος της πολιτείας, ένας άμωροτός, ένας άνθρωπος που άγατούσε τη ζωή του!

Προτού άκούει ο άνθρωπος αυτού ζήτηση την ειλόγια του ηρώμενου και προσεγγιδή, ζήτησε να φάη και να πιη. "Όταν τον ρώτησαν πως είχε φτάσει από την πολιτεία στην έρημη, τους διηγήθηκε μια ωραία ιστορία. Είχε βγη στο κληνη, είχε πιη και είχε πλανηθή. "Όταν δε οι καλόγεροι του πρότειναν να μηη στο μοναστήρι για να σόση την ψυχή του, τους άπάντησε χαμογελώντας:

— Δέν είμαι έγω δικός σας άνθρωπος. Άραυ έφαγα και ήπια, κτύπησε τους καλόγορους που τον άπρητοούσαν, κούνησε το κεφάλι του, σαν να τους έλεεινολογούσε και τους είπε:

— Είστε ποιά άφελείς, ο μοναχοί. Δέν έξορτε ποιά να τρώτε και να πίνετε. Νομίζετε λοιπόν πως έτσι θα σόσετε την ψυχή σας; Δέν συλλογιζόσαστε ότι ένν όσεις έδοθι έχετε την άνταπεινή σας, τρώετε, πίνετε και συλλογιζόσαστε την μαζωτικότητα, οι άλλοι άνθρωποι χάνοντα για πηγαίνον στην πόλεια. Στην πολιτεία, ένν οι μσοί άνθρωποι πεθάνουν της πείνας, οι άλλοι, μη ξέροντας τι να κάνουν το χροσάρι τους, πηγόντα μέσ' στην άσπνεια, σαν τις μύγες στο μέλι... Δέν έχουν ούτε πίστι, ούτε άσθη... Ποιός λοιπόν θα τους σόση και θα τους διδάξη αυτούς; Μήπως έγω που μεθώω από το πρωί ως το βράδυ; Γιατι τάχα ο Θεός σας έδωσε τόσα χαρίσματα;... Για να μένετε κλεισμένοι μέσα στους τέσσερους τοιχούς του μοναστηριού σας, μη χάνοντας τίποτε.

"Αν και τα λόγια του μεθωμένου κληνη ήσαν προσβλητικά και άπρητή, όστόσο έπιδρασαν στον ηρώμενο μ' ένα παράδοξο τρόπο. Και, κτυπάζοντας τους μοναχοί, έγινε γλυκός και είπε:

— Άδελφοί, αυτός ο άνθρωπος έχει δίκιο! Οι άλλοι οι άνθρωποι χάνοντα πραγματικάς μέσ' στο έγκλημα και την άσβθεια, ένν ήμεις καθόμαστε άδρανεις, σαν αυτοί να μη μιάς άμωρούσε καθόλου. Γιατι τάχα να μην πάω στην πολιτεία, για να ξαναβηθίσω στους άδωρούπους το Χριστό που τόν έχουν ξεχάσει.

Τα λόγια του μεθωμένου κληνη είχαν έπιδράσει τόσο στον ηρώμενο, όστε την άλλη μέρα κλάς, πήρε το ραβδί του, άπογαούσε τους μοναχοί και ξείνησε για την πολιτεία. Οι άλλοι μονα-

χοί έβασαν έτσι τη μουσική του, τις διδαχές του και τα ποιήματά του. Έπί ένα μήνα, δέν μίγνε, έκλήτηαν, χωρίς ο γέρος να ξαναγούση. Τέλος, στις άρχές του τρίτου μηνός, άνοταν ένα πρωί το γνωστό τους ήχο του ραβδιού του. Οι μοναχοί έτρεξαν άμέσως να τον συναντήσουν και τον έγέμισαν με τις ερωτήσεις τους. Μα ο ηρώμενος, άντι ν' αναγαλλιάση, βλεπόντάς τους ύστερα από τόσο καιρό, άρχισε να κλάη κυρά, χωρίς να ληη λέξι.

Οι μοναχοί παρατήρησαν τότε ότι είχε γεράσει κι' αδυνατίσει πολύ. Το κωροαμένο πρόσωπό του έξέφραζε μια βαθιά θλίψη, και, όταν άρχισε να κλάη, φανόταν σαν άνθρωπος που τόν είχαν προβάσει.

Οι μοναχοί άρχισαν να κλάινε και αυτοί και να τόν ρωτούν επίμονα γιατί έκλαγε και γιατί είχε το πρόσωπό του τόσο θλιμένο. Μα ο ηρώμενος, χωρίς να τους άπαντήση, κλείστηκε στο κελλί του. Έμεινε εκεί έντά μέρες, χωρίς να πιη, χωρίς να φάη, χωρίς να παθή στο άρμόνιο του. Έκλαγε μόνο όλοένα. "Όταν οι μοναχοί χτυπούσαν την πόρτα του και τόν κάτευαν να βγη έξω να τους πη την άφορηή της θλίφούς του για να τη συμεριστούν κι' έξείναι, αυτοί δέν τους άπαντούσε και κρατούσε άπόλυτη σιωπή.

Τέλος μια μέρα βγήκε από το κελλί του. Συγκέντρωσε όλους τους μοναχοί, γύρω και, με τα μάτια κόκκινα άπ' τα δάκρυα, με μια έσκαρη θλίφους, άρχισε να τους διηγητά τι του είχε συμβη μέσα στους τρεις μήνες που έλειπε άπ' το μοναστήρι.

Η φωνή του ήταν γαλήνια και τα μάτια του γελαστά, καθώς περιέγραφε το ταξίδι του άπ' το μοναστήρι στην πολιτεία. Στο δρόμο του, τα ποτήρια του τραγουδούσαν, τα οράνια κελιάζον και γελούσε και κωνογούσε έπιλαδες γέμισαν την ψυχή του. Βάδιζε, σαν ένας στρατιώτης που πάει να πολεμήση, βέβαιος κωλας για τη νίκη του. Βάδιζε όνειρεμένιος και χαμογελώντας στίχους και βινοές και έτσι έφτασε στην πολιτεία χωρίς να τε καταλάβη.

"Όταν όμως άρχισε να μιλάη στους μοναχοί για την πολιτεία και τους κατοίκους της, η φωνή του έτρεμε, τα μάτια του έλαμψαν και κωλογούσε όλοζηρος από θυμό.

Ποτέ του δέν είχε διη, ούτε είχε τολμήσει ποτέ του να φαντασθή, όσα είδε φθάνοντας στην πολιτεία. Τοπ ήταν γραστό, στα τέλη της ζωής του, να άνακαλήνη και να καταλάβη πόσο δινάτος είνε ο Σατανάς, πόσο όραία είνε η άμωρτία και πόσο άδύνατοι, δειλοί και πισοτένιοι οι άνθρωποι. Η πρώτη κατοικία στην οποία έμπηξε τηζαία, ήταν ένα σπίτι της άσπνειας. Καμιά πενηνταριά άνθρωποι, που είχαν πολλά χημάτα, έτρωγαν κι' έπιναν εκεί μέσα, χωρίς κανένα μέτρο. Μεθωμένοι, τραγουδούσαν κι' έπαινον άντρωσάτια, λόγια φριχτά και άπάσια, που δέν θα τολμούσε ποτέ να πη ένας θεοφοβούμενος άνθρωπος. Μα αυτοί ούτε το Θεό φοβάνονταν, ούτε το διάβολο, ούτε το θάνατο. Έλεγαν κι' έκαναν ότι φανόταν καλό σ' αυτούς. Το κρασί τους που έμοιαζε με ήλεκτρο κι' άχτηνοβόλους σα χροσάρι, θα ήταν χωρίς άλλο έξαμωρτικό γλυκό και κωνομένο, γιατί, μόλις το έπιναν, χαμογελούσαν με μαζωσιότητα και ήθελαν να πωίν κι' άλλο.

Άπό την όρη του, έξεκαλούθησε να περιγράφη στους αδελφούς του τι είχε διη στην πολιτεία. Έπάνω στο τραπέζι, άνάμεσα στους άντρες αυτούς που γλεντούσαν, στεζόταν όρθη μια άμωροτήη γυναίκα μωδωγμνη.

Θά ήταν δύσκολο να φαντασθή κανείς και να βρη μέσα στη φση πράγμα πιο έλκεστικό άπ' τη γυναίκα εκείνη. Το δρομοφό αυτό πλάσμα, με τα μακριά μαλλιά, τα μαύρα μάτια, τα παχιά χείλη, το άδύνατο, το κωικό, έδειχνε τα δόντια της που ήσαν λευκά σαν το χρονί και χαμογελούσε σαν να έλεγε:

— Δέστε πόσο όραία κι' αδύνατοτη είμαι!...

Τα μετάξια και τα χροσάρια έπαιναν, σε όραίες πηχές από τους όμοιους της, μα η όμορφή του κωμοπό της δέν μπορούσε να κωρητή κάποι άπ' τα ρούχα της. "Όπως το κωνογούη χροσάρι βγαίνει άπ' την άνοιξιάτικη γη, έτσι η όμορφή αυτή κωπούσε τις πηχές των ρούχων που τη σκεπάζαν και φανερονότανε θεία. Η γυναίκα αυτή έπινε κρασί, τραγουδούσε κ' έδινε τα μεθωτικά φιλιά της σε όποιον της τα ζήτησε.

Έπειτα ο ηρώμενος, σαλεύοντας τα χροια του με όρηη περιέγραφε τις ιστοδρομίες που είδε στην πολιτεία, τις ταυρομαχίες, τα θέατρα και τα έγωσθηρία των καλλιτεχνών, στα όποια ζωγράφιν η έφταναν με πηλό γυμνές γυναίκες. Μιλούσε σαν έμμενεμένος και περιέγραφε τα πράγματα

Με μια έσκαρη θλίφους άρχισε να τους διηγήται...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Οι κυνικοί φιλόσοφοι.

Ο περίφημος κυνικός φιλόσοφος Αντισθένης βλέποντας ότι δεν έπιγαν κανέναν ν' άκουση τη διδασκαλία του θύμωσε στο τέλος κι' αυτός και δεν έδεχόταν κοντά του κανέναν. Άκόμα και το Διογένη, ο οποίος τον αγαπούσε πολύ και ήθελε να γίνει μαθητής του τον έζηνηγούσε με τό ραβδί του και μία φορά κάλιστα τόν έχτύπησε στο κεφάλι. 'Ο Διογένης όμως ακλόνητος στην άπόφασί του, τού άπαντούσε στερεοτύπου :

— Χτύπα με όσο θέλεις. Στο τέλος θα πιστώθης και σύ πώς είνε άδύνατο να βρούς τόσο μεγάλο ραβδί, ώστε να με άπομακρύνθω από κοντά σου...

Ο γέρο—'Αντισθένης βλέποντας τη μεγάλη έπιμονή του περιφήμου κυνικού έδέχθηκε στο τέλος να τον κάμη μαθητή του και τόν αγαπάτη περισσότερο από κάθε άλλον.

Οι Σπαρτιάται και ο περίπατος.

Είναι γνωστή άπ' τήν ιστορία ή αστήριότης της νομοθεσίας στην άρχαία Σπάρτη, όπου δεν έπιτρέπεται να χάνη κανείς τόν καιρό του, γυρίζοντας άεργος εδω κι' έκει.

Διηγούνται μάλιστα σχετικά πώς όταν έμαθαν κάποτε οι έφοροι της Σπάρτης ότι μερικοί στρατιώται έκαναν τό βράδυ περίπατο κοντά στό φρούριο της πόλεως, τούς έστειλαν μιά λακωνική διαταγή : **Μη περιπατείτε !...**

Και οι στρατιώται δέκονταν τούς περιπάτους του.

Τά κύπελλα του Άγροθαλέου.

Ο τίμανος της Σικελίας Άγροθαλής κατήγετο από ταπεινή οικογένεια. 'Ο πατέρας του ήταν κεραμαδός. Γι' αυτό όταν έγινε άφρότητα τώρναος, άπάντο στό τραπέζι του συνήθειε να βάζη πάλινα κύπελλα κοντά στα χρυσά λεύχωντάς τα, δε έλεγε στους νέους άμοιρατίους του : — Προητέρα έφτιανα πάλινα κύπελλα μαζί με τόν πατέρα μου. Τώρα άξιούμαι με τήν έπιπάδα και τήν άνδρεία μου να κατασκευάζω χρυσά !...

ΤΑ ΚΕΡΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΝΑ ΔΩΡΟ ΠΟΙΗΤΙΚΟ

Στήν Εδρώπη και στήν Άμερική οι συγγραφείς και οι ποιηταί, οι ονομαστότεροι άπ' αυτούς φυσικά, πληρώνονταν βασιλικά για τά έργα τους. 'Ετσι ο περίφημος Άγγλος ποιητής και διηγηματογράφος Ρίττιναφ Κίβλινγκ κερδίζει μυθώδη ποσά από τήν πέννα του.Τό ίδιο όκομα συμβαίνει και με πολλούς γάλλους συγγράους και πεζογράφους, οι οποίοι ζοιτν ήγεμονικά από τις προσόδους τών έργων του.

Έκείνος όμως που έλαβε τή μεγαλύτερη άμοιβή εν σχέσει με τό μέγεθος τού έργου του ήταν κάποιος άφαντός Άγγλος ποιητής τού περασμένου αιώνος, ονόματι Τζέιμς Σμιθ. 'Ο Σμιθ αυτός, καθώς περιπατούσε μιά μέρα στους δρόμους τού Λονδίνου, συνάντησε τό γυνιστό του έκδότης Στρέχαν, ο οποίος έπαυσε από αρθρίτιδα και έπειδή ήταν και γέρος, με δυσκολία έσερνε τά ποδια του. Συνομιλήσαν για λίγο μαζί κι' έπειτα άπεχωρίστηκαν. Άγτερα από δύο μέρες όμως ο έκδότης έλάβαινε από τό Σμιθ ένα μικρό ποίημα. τό οποίο σέ πρόξηγη μετάφρασι έχει ως έξης :

Συγκεντρώσεις εις τό ύψη, στή γαρή σου κεφαλή, δοη δύναμι έχει λείψα από τό άλλο σου κορμί.

'Αν τά πόδια σου βαρειά σου τά κάρφωσι ή άρθρίτη, δεν πειράζει θάερατά, τάρβα με ψηλά τή κύτη !..

Ο Στρέχαν τόσο πολύ ένθουσιώστηκε άπ' αυτό τό δικτάστιχο, ώστε έσπευσε άμέσως να τροποποίησή τη διαδήχη του και να κληροδοτήγη 3.000 λίρες στον πανευνηχ Σμιθ !

τόσο τέλεια, ώστε ο μοναχός, καρφωμένος στή θέσι του, τόν άκουαν άόρατα, πνιγμένοι από έκαστα. Όταν τους περιέγραφε όλες τις παγίδες τού τριβούλντ, δη τή όμορφιά της άμορτίας και τήν άκατανίκητη χάρη τών γυναικών, ο ήγνούμενος καταράστηκε τό Σανιάνα, κι, αφήνοντας τούς άλλους μοναχούς άφοιούς, κλείσθηκε στό κελλί του ..

Τήν άλλη μέρα τό πρωί, όταν βγήκε πάλι άπ' τό κελλί του, δεν εύρηκε ούτε έναν να λόγω στο μοναστήρι !

Είχαν φύγει όλοι για τήν πολιτεία, γοιτηευμένοι άπ' τήν άμαρτία που τούς περιέγραφε τόσο ζωηρά, τόσο όρατα, τόσο ύπέροχα ..

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΤΣΕΧΩΦ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ένας δαιμόνιος Έλληνα καλλιτέχνης

Μιά από τις πλέον ενδιαφέρουσες φαινογνωμίες τών παιδιών 'Αθηνών είνε και ο Σταμάτης Κλεάνθης, περι τό όποιου έλάχιστα γνωρίζουμε. 'Ο τόπος της καταγωγής τού Κλεάνθη ήταν ή Θεσσαλία όπου γεννήθηκε στα 1802. Όταν ευγάλωσε κατετάγη μεταξύ τών πρώτων στον Έγρο Λόγο τού Ύψηλάντου και κατά τή γνωστή καταστροφή τού ήρωικού αυτού λόγου, έπεσε αιχμάλωτος στα χέρια τών Τούρκων. Κατώσθως όμως σέ λίγον καιρό να δραπευόση και κατέφυγε στή Γερμανία. Έκει για να εξοικονομήση τά μέσα της συντηρήσεως του άναγκάζοντα να εργάζεται, ενώ συγχρόνως παρακολούθεσε στό Βερολίνο μαθήματα άρχιτεκτονικής, μαζί με τόν τότε συμπαθής του και έπειτα άχώριστο φίλο του Έδουάρδο Σούμπερτ. 'Ο νεώρος Έλληνας με τήν έξυπάδα του και τήν επιμέλειά του κατορθώσε να προσελάνη γρήγορα τήν συμπόθεια και τήν εκτίμησι των καθηγητών του, οι όποιοι έβλεπαν άπό τότε σ' αυτόν μιά καλλιτεχνική ιδιοφυία. Μάλιστα κατά τās άπολυτηρίους έξετάσεις της Άκαδημίας τού Βερολίνου έλαβε τό πρώτο βραβείο από τα χέρια τού βασιλέως της Πρωσίας, ο όποιος τόν συνεχώς θεομότατα. 'Ο Κλεάνθης όμως μοιζονότι τού ανούγαντων ευφύτατο μέλλον στή γερμανική πρωτεύουσα έπρωτμήσε να κατεβή στήν Έλλάδα, ή όποία τούς έκυβερνούτο από τόν Καποδίστρια Κυβερνώτας στήν πατρίδα του μαζί με τόν φίλο του Σούμπερτ δεν θέλασε να επιδιώξη χαμηιά δημοσία θέσι, αλλά προσπαθούσε να εξοικονομηται με ιδιωτικές εργασιές. 'Ο Κυβερνήτης όμως, μόλις έμαθε τόν έρχομό τών δύο επιφανών καλλιτεχνών ήλθε σέ συνεννοήσεις μαζί τους και τούς διοόσε άρχιτέκτονας της Κυβερνήσεως με μισθόν 180 γρούνας κατά μήνα.

Όταν πρωτόγνε σέφως να μεταφερθή ή πρωτεύουσα τού Έλληνικού Κράτους από τό Ναύπλιο στας 'Αθήνας, ο Καποδίστριας ήλθε μαζί τους στο άρχαίον Άστυ και άνέβησαν στην 'Ακρόπολι. Από εκεί πάνω εξέτασε τήν έπιτομήνη πόλι και άνέθεσε σ' αυτούς να χαράξουν τό σχέδιο τών Νέων 'Αθηνών.

Στά 1832, ο Κλεάνθης, εγκατεστημένος πάλι στήν 'Αθήνα, έτέλεσε τούς γάιους του με γνωστήν 'Ατθίδα κόρην. Το περίφημο όμως σχέδιο του για τήν πρωτεύουσα δεν έξετελέσθη ποτέ, γιατί οι διάφοροι πολιτικοί που κατέλαβον τήν άρχή ανέθεταν σέ δικούς του άνθρώπους τήν εργασία αυτή.

Ο Κλεάνθης όμως άφησε άρκετά οικοδομήματα που δείχνουν τό καλλιτεχνικό του δαιμόνιο, όπως τό μέγαρο της Κοιτιέσσης Θεοτόκη, τά άνάκτορα της Λουκιόσης της Πλατείας παρά τόν Ίλισσόν και τό μέγαρο της ίδιας στήν Πεντέλη. 'Επίσης αυτός άνέγχεσε και τό όικημα τού όπιο έγινε ή τελευταία της ιδιοέσεως τού πρώτου Πανεπιστημίου μας και έδιδάχθησαν τά πρώτα μαθήματα οι πρώτοι φοιτηταί. Το όικημα αυτό βρισκείται κάτω άπ' τήν 'Ακρόπολι και λέγεται άκόμα σήμερα 'Πανεπιστήμιο τού Κλεάνθους.

Στά 1857 ο Κλεάνθης έννοήσεως να μεταλείτα της Πόρου για 90 χρόνια. Κατά τή δοξαριστική μάχια εργασία, λέγεται, ότι άνόκαλυψε εκεί μιά φιλβα φοριστατόν ροσομρο. Άλλά επειδή δεν ήταν πλοσομος για τέτοιες δουλειές, ή επιχείρησι τόν έταμάγησε και ο Κλεάνθης περιήλθε σέ μεγάλη οικονομική δυσχέρεια.

Έκτός τών άνωτέρω τίποτε άλλο δεν είνε, δυστυχώς, γνωστόν για τόν δαιμόνιον Έλληνα καλλιτέγη, ο όποιος μοιζονότι να δούσει τόν τόπο μας, άν τόν βοηθούσαν ή πεισιτάσεις και οι κυβερνήται.

Η εύσυνείδησι τού Σπανδώνη.

'Ολίγο άπ' τούς 'Αθηνάιους δημοσιογράφους ύπηρεσαν τόσο εύσυνείδητοι στήν εργασία τους όσο ο μακαρίτης ο Σπανδώνης, για τόν όποιον διηγούνται σχετικά χαριτωμένα ανέκδοτα. Μιά από τις περιφημότερες δημοσιογραφικές του περιπέτειες είνε και ή έξης :

Όταν ο Τρικοήτης περιώδεσε κάποτε στα Βαλκάνια, ο Σπανδώνης, ο όποιος εργάζονταν τότε στήν αντίτροκουτική 'Ακροπόλι, έλαβε από τό Γαβρηλίδη τήν έντολή να τόν παρακολούθησι στο ταξείδι του εξ άποστάσεως. Στο δρόμο ο Σπανδώνης έπληροφόρηθ ή από τις Βουλγαρικές έφημερίδες, ότι Τρικοήτης έπρωτεσε στον χαρτουπολογού της Βουλγαρίας Σαμπούλοφ τή διανομή της Μακεδονίας μεταξύ τών δύο κρατών. Χωρίς να χάση καιρό λοιπόν κατευθύνθηκε άμέσως στή Σοφία για να μάθη τήν άλήθεια κι' επειδή δεν έβρηκε εκεί τόν Σαμπούλοφ, έφυγε τήν ίδια ώρα για τό Σιστοβο, όπου έβρισε να τόν άνταμώση. 'Ο Βούγγαρος όμως παρωτιστογός θέλοντας να άποφύγη αυτή τή συνέντευξη και φοβούμενος εξ άλλου τόν Έλληνα δημοσιογράφο, διέταξε να τόν θέσουν υπό αστυνομική επιτήρησι. Κι' έτσι ο Σπανδώνης πέρασε μιά από τις χειρότερες νύχτες της ζωής του μέσα σ' ένα χάνι, υπό τή φρουρήσι τών Βουλγαρών χαρφυρωλάκων, τους όποιους ενημέρωσε και με χιλίες δυσκολίες πέρασε τό Δούναβι με μιά βάρκα και κατέφυγε στή Ρουμανία.